

Zahvala in prošnja družbe sv. Mohorja.

Naši slovenski listi so zlasti v zadnjih dveh mesecih toliko govorili o družbi sv. Mohorja, popisujejo njeno stanje v primeri proti prebivalstvu in posameznih župnikovinah, presojajo njene knjige in spise ali drugače jo omenjajo v raznih dopisih, da jim mora odbor iz srca hvaležen biti za to ter jim tem potom izreka svojo najtoplejšo zahvalo za njihove času in stvari primerne objave. Menimo, da so s tem jako koristili družbi, ker so neprenehoma na njo obračali pozornost svojih bralcev ravno o najvažnejšem času, ko se večinoma vrši nabira za tekoče družbino leto; tako so se Slovenci sproti spominjali in opominjali, da je prišel čas, ko naj spet pristopijo ali vabijo k pristopu v družbo sv. Mohorja. To nam daje upanje, da tudi letos ne zaostanemo za preteklim letom, akoravno se Slovenci v obče niso imeli pohvaliti z dobro in obilno letino; nadomeščala jo bo gorečnost in izkušena požrtvovalnost naših čč. gg. poverjenikov, katere spet lepo prosimo, da ostanejo družbi naklonjeni, kakor dozda, da skupno kolikor moč častno izvršimo imenitno svojo nalogo.

Pred svetom smo res, da lahko zadovoljni, ako se družbenikov število v prihodnje ohrani tudi le na sedanji svoji višočini, saj se mu čudijo povsod, ali če pomislimo, da je tu pa tam družba vendar še prepričlo zastopana, da se nahajajo deloma še cele pokrajine, kjer družbine knjige niso dosti znane ali še skoro nepoznane, vsiljuje se nam v rodoljubno srce goreča želja, naj bi se iz takih krajev, zlasti ob naših narodnih mejah, pridobilo in oglašilo kar največ novih udov, to tembolj, ker so tódi naši ljudje v duševnem oziru dostikrat kaj malomarni in zanemarjeni in zatorej vsodbuje in pouka silno potrebni. Ako pa pogledamo na knjige, ki se pripravljajo bodočim našim družbenikom, privoščili bi najrajši kar vsaki hiši vsaj po jeden komad vseh šesterih Mohorjevih bukev. Po »Domačem zdravniku« naj seže vsaka slovenska obitelj, da si iz njega prisvoji modre nauke slavnega zdravnika župnika Kneippa ter jih uvede v življenje pri sebi in drugih, zlasti pri mladini, ki se še brez težave poprime vsega, kar se ji priporoča in čemur se privaja; življenje, uravnano po teh naukih, nam je jedino poročstvo, da se ohrani naš narod čil in zdrav in ga ne potare grozeča potratnost in pogubna mehkužnost. Naj bi tudi vsakemu Slovincu prišla v roke lepa knjiga: »Jeruzalemski romar«, ki obeta biti prezanimiva in jako vabljiva po vsebini in obliki; nad 50 deloma izvirnih slik jo bode krasilo; vemo, da jo bode, ko izide, vsakdo hotel imeti. Kateri kristijan bi pač ne želel več kaj izvedeti o svetih krajih, kjer se je vršilo naše odrešenje in toliko drugih dogodeb svetega pisma!

Sicer pa upamo ustreči tudi z vsemi drugimi knjigami, izmed katerih so »Šmarnice« že popolnoma dogotovljene, »Naših škodljivih rastlin« I. snopič dotiskan, »Slov. Večernice« stavljene; ravnokar se pa stavita: »Domači zdravnik« in »Jeruzalemski romar«. Zaupljivo torej zopet polagamo prihodnost naše družbe na srce in v roke našim rodoljubnim duhovnikom, vrlim gg. poverjenikom, vnetim narodnjakom in vsem milim slovenskim rojakom ter vse prosimo blage pripomoči.

Končno opozarjamo še posebno vse naše čč. gg. poverjenike, da naj se nabira družnikov sklone z zadnjim dnevom meseca februarja in naj se vpisovalne pole z denarjem vred pošiljajo pod napisom: »Družba sv. Mohorja v Celovcu« franko vsaj do 5. marca t. l. družbinemu blagajniku. Na spremembo stanovališča drušvenikov med letom se družba pri tolikem številu ne more ozirati; vsak ud dobi torej knjige tam, kjer se je dal vpisati. Božja pomoč in božji blagoslov z nami!

Odbor družbe sv. Mohorja.

Cerkvene zadeve.

Janez Kramberger, župnik Vurberški.

V. Cerkev. — Največ in najbolj stanovitno so pa skrbeli rajni gospod za lepoto hiše božje. Kdor obišče prijazno cerkvico Matere božje na strmem Vurbergu, zavzame se kar veselja, ko v prelepo svetišče nebeske Kraljice vstopi. Oltarji so vsi lepo ponovljeni, okna in vrata, sprednje klopi, bandera, svetilniki, vse, vse je novo! Nekoliko so že pobožni spredniki našega častitega gospoda storili, prav dosti so pa v teku ednajstih let oni s pomočjo svojih darežljivih župljanov pripravili. Po vsakej božji službi je moral cerkvenik hišo božjo hitro vso osnažiti, da ni bilo po njej prahu, še manj smeti ali blata najti. Pred velikim altarjem so pogrnili tla s pisano preprogo, o večih praznikih so pa po zgledu svojega nekdanjega župnika Šrola prednje stole z belim platnom preoblekli in ves oltar v cvetlice zagrnili. Pri sv. maši so opravljali službo angeljsko s toliko gorečnostjo in pa s tako zbranim duhom, da so s svojim lepim zgledom marsikateremu bolj globoko v srce segli, kakor z besedo svojo.

Rajni gospod so imeli navado, da so pri vsakem svojem delu Boga pred očmi imeli. Kedar so se zjutra vzbudili, hitro so v duhu poklekili pred oltar in globoko priklonjeni so molili Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. Po tem so ustali, poklekili pri postelji in molili »Češčno Marijo« in priporočili svojo čistost v Marijino varstvo z besedami: »O Marija, Tebi darujem svoje oči; varuj me, da ne bom nikdar kaj nespodobnega pogledal. Marija, Tebi darujem svoj posluš in Ti obljubim, da hudobnim govorom svojih ušes ne bodem nastavljal. Tebi darujem svoje roke in noge, da ostanem čist in neomadežan na duši in telesu«. Ko so se oblekli, pričeli so duhovno premišljevanje s pomočjo pobožnih navodov Ludovika de Ponte, Chaignona ali Segneri-ja. Po premišljevanju so šli v spovednico in potem so opravili nekrvavo daritev. Rajni gospod so bili ud »junaške bratovščine v pomoč vernim dušam v vica« in so darovali vsa svoja spokorna dobra dela v pomoč vernim dušam v vica, in so se radi njihovim priprošnjam priporočali, vedoč, da ne bodo njih rešene duše pozabile pred Bogom. Bili so tudi ud tretjega reda sv. Frančiška, in so tudi svojim vernim ovčicam priporočali vstopiti v pobožno bratovščino, ki nam le malo dolžnosti nalaga, in veliko milostij božjih deli. Sveti rožni venec so vsak dan molili, in Marijo mater božjo so v svojih pridigah, pogovorih in pisnih vedno radi v misel jemali. Kako da so presv. zakrament sv. Rešnjega Telesa pobožno častili, razvidno je tudi iz tega, da so hostije za sv. mašo in za sv. obhajilo vseskozi sami pekli. To delo jim je bilo tako sveto in častljivo, da so mašni talar oblekli vsikdar, kedar so šli v kuhinjo hostij peč. Sestra Terezija je morala na ognjišču zakuriti, potem pa iz kuhinje oditi, in tako so med molitvami pripravljali častiljivi kruh, ki se bo pri presv. daritvi spremenil v »Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta«.

Gospodarske stvari.

Nekaj o gnojenji in gnojilih.

(Dalie.)

Kolikor plitveje gredo korenine naših kulturnih rastlin, toliko manj zemlje izkoristijo, toliko hitreje jo izsesajo. Ako imamo n. pr. 1 ha. zemljišča obsejanega s pšenico, čije korenine gredo n. pr. po 10 cm. globoko